

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell / opinio@lamanyana.cat

El circ televisiu

La historia. Nova York, ara. Becky és una ambiciosa productora televisiva amb ganes de menjar-se aquest món i l'altre, l'acomien i va a parar al magazine novaiorquè *Daybreak* sentenciat de mort a no ser que aixequi els nivells d'audiència, cosa que aconsegueix gràcies a fer fer l'imbècil als presentadors, en especial un crack de la informació...

La pel·lícula. Que el cinema i la televisió no poden viure l'un sense l'altra és tan evident com que el PP s'enquista en els dèficits socials del PSOE. Per tant, *Morning Glory* és una comèdia amable. I que cadascú llegeixi el que pugui. A hores d'ara posar a parir la televisió és un recurs suat. Només cal prémer el botó del comandament a distància per comprovar que el circ friki és a l'abast. El fins avui ben considerat Roger Michell (Pretòria, Àfrica del Sud, 1956) per *Nothing Hill* (1999), està des d'ara sota sospita. *Morning Glory* ve a ser la versió fofa de *Network*, on el món implacable de la televisió nostra de cada dia, era l'altar on se sacrificaven aquells que no havien aixecat els índexs d'audiència. En aquest conte maquiavèlic pel que far al poder dels joves ambiciosos (elles ambicioses!) sobre els cracks veterans, hi ha tot un discurs de xantatge laboral, alhora que una pedra de toc pel que fa a la prepotència d'aquells que ta-

llaven, temps ha, el bacallà informatiu. ¿S'imaginem el Josep Cuní i l'Ana Rosa Quintana, la Maria Teresa Campos i l'Iñaki Gabilondo compartint el plató on es fregeix una truita a la francesa entre esgarips peixaters a lo Pilar Rahola?... Com en tota comèdia moralitzant, *Morning Glory* concilia els antagonistes. Que dit en paraules convergents, vindria a dir que la teleescombraria és un producte tan exòtic com el Duran Lleida fent la papallona a redós dels lleons de

Morning Glory

Director: Roger Michell.

Intèrprets: Rachel MacAdams, Harrison Ford, Diane Keaton, Jeff Goldblum. EUA, 2010. 102'.
JC Alpicat, Lauren Lleida.

les Corts madrilenyes. I que Harrison Ford pretengui ser el Jack Nicholson de *Mejor... imposible*. Sí?

La imatge. Harrison Ford fent una fritura vegetal, en una declaració d'amor transgeneracional, transgènica i (in)transferible.

La frase. "Ets aquí pels diners", etziba Beckie al totpoderós Pomeyroy. Els mentors del PP no ho van deixar clar fa dies? La política és la línia més directa per als diners transversals.

La recomanació. Acèrrims del circ televisiu.